

برآورد موجودی سرمایه در سطح استانی در اقتصاد ایران

امیرحسین مژینی

دانشیار اقتصاد، دانشگاه تربیت مدرس، تهران ایران
mozayani@modares.ac.ir

متغیرهای سرمایه‌گذاری و موجودی سرمایه از مهم‌ترین داده‌های مورد نیاز جهت سیاست‌گذاری اقتصادی به حساب می‌آیند. در این راستا در اختیار داشتن آمار و اطلاعات عملکردی از این متغیرها از الزامات برنامه‌ریزی اقتصادی محسوب می‌شود. بهویژه در سطوحی فراتر از سطح ملی همچون سطح استانی که توسط نهادهای مستول آمار اقتصادی کشور تولید می‌شوند. در راستای پاسخگویی به این نیاز در مقاله حاضر تلاش شده در چارچوب روش‌های برآورد موجودی سرمایه، نسبت به محاسبه شاخص موجودی سرمایه استانی و معرفی متغیرهای جایگزین آن اقدام شود. بدین منظور با تأکید بر مبانی نظری تابع تولید، روشنی جهت محاسبه متغیر موجودی سرمایه به صورت استانی شود. بدین منظور با تأکید بر مبانی نظری تابع تولید، روشنی جهت محاسبه متغیر موجودی سرمایه به صورت استانی معرفی و عملیاتی شده و از سوی دیگر دو متغیر جانشین نیز در این رابطه پیشنهاد و داده‌های مربوط به هر یک به در مطالعات کمی در حوزه‌هایی چون بهره‌وری و کارایی، رشد اقتصادی، پسانداز و سرمایه‌گذاری و تحلیل‌های داده-ستانده به کار آیند.

طبقه‌بندی JEL: C22, E62

واژگان کلیدی: موجودی سرمایه، سرمایه‌گذاری، داده‌های استانی، ایران.

تاریخ پذیرش: ۱۳۹۸/۰۳/۲۵

* تاریخ دریافت: ۱۳۹۷/۱۰/۰۹

** مقاله حاضر مستخرج از طرح تحقیقاتی «ارزیابی اثر بهره‌گیری از قابلیت‌های فضای مجازی در ارتقای بهره‌وری در اقتصاد ایران» از مجموعه طرح‌های معاونت امور اقتصادی وزارت امور اقتصادی و دارایی است.

۱. مقدمه

از دیدگاه نظری، سرمایه از مهم‌ترین عوامل رشد اقتصادی است. اکثر مدل‌های ارائه شده در زمینه رشد اقتصادی نظری مدل رشد هارود-دومار، سولو، مدل‌های رشد درونزای نئوکلاسیک‌ها و ... بر اهمیت نقش سرمایه تأکیدی خاص دارند. هنگامی که صحبت از سرمایه‌گذاری می‌شود منظور آن است که اقتصاد تمام عایدی حاصل از فعالیت‌های خود را به نیازمندی‌های آنی خود تخصیص نداده و قسمتی از آن را صرف تولید کالاهای سرمایه‌ای کند تا بتواند در آینده امکان بسط و گسترش تولید کالاهای را ایجاد کند. تعاریف زیادی برای سرمایه‌گذاری از دیدگاه مکاتب فکری مختلف و اقتصاددانان وجود دارد که از بین آن‌ها می‌توان به چند مورد به شرح زیر اشاره کرد:

- سرمایه‌گذاری عبارت است از فرایندی که در آن کالاهای سرمایه‌ای برای تولید کالاهای یا خدمات دیگر به کار می‌روند.
- سرمایه‌گذاری اضافه کردن موجودی ماشین‌آلات، ابزار کار و وسایل، ساختمان‌ها و غیره در طول زمان است. اگر موجودی سرمایه در پایان سال بیشتر از موجودی آن در ابتدای سال باشد، این اختلاف بیان کننده سرمایه‌ای است که از ابتدای سال اندوخته شده است. بر این اساس، سرمایه‌گذاری عبارت است از تغییر مقدار موجودی سرمایه یک بنگاه اقتصادی که این تغییرات شامل جایگزینی سرمایه و یا افزایش سرمایه نیز می‌شود.
- در واقع، سرمایه‌گذاری تغییر در نهادهای ثابت مورد استفاده در فرایند تولید است. در تعریفی بسیار محدود می‌توان سرمایه‌گذاری را تغییر در موجودی سرمایه‌های فیزیکی با عمر مفید بیش از یک سال در نظر گرفت؛ مانند تجهیزات، ماشین‌آلات، ساختمان‌ها و غیره. بدین ترتیب سرمایه‌گذاری عبارت خواهد بود از هر نوع مخارجی که عاملین اقتصادی برای حفظ، تداوم و یا افزایش ظرفیت تولید صرف می‌کنند.
- سرمایه‌گذاری از حیث ماهیت کالاهای سرمایه‌ای به سه گروه سرمایه‌گذاری در ماشین‌آلات، سرمایه‌گذاری در ساختمان و سرمایه‌گذاری در موجودی انبار طبقه‌بندی می‌شود. از

منظری دیگر سرمایه‌گذاری به دو گروه سرمایه‌گذاری جبرانی^۱ و سرمایه‌گذاری خالص^۲ قابل تفکیک است. سرمایه‌گذاری جبرانی آن بخش از مخارج سرمایه‌گذاری است که برای جبران مصرف سرمایه ثابت (استهلاک) ماشین‌آلات و تعمیرات ماشین‌آلات و ساختمانها انجام می‌شود و ظرفیت تولید و موجودی سرمایه را حفظ می‌کند. از سوی دیگر سرمایه‌گذاری خالص ظرفیت تولید را افزایش می‌دهد و با خرید و تحصیل ماشین‌آلات جدید، موجودی سرمایه افزایش می‌یابد. مجموع سرمایه‌گذاری خالص و سرمایه‌گذاری جایگزین (جبرانی)، سرمایه‌گذاری ناخالص^۳ را تشکیل می‌دهند. در قالب تعریف فوق، سرمایه‌گذاری خالص آن چیزی است که به صورت ادواری (سالانه) به موجودی سرمایه اضافه می‌شود. موجودی سرمایه (به عنوان یک متغیر ابارة) مجموع سرمایه‌گذاری‌های خالص انجام شده در بستر زمان است که می‌تواند مستهلك شده و به وسیله سرمایه‌گذاری جبرانی، جایگزین شوند.^۴

آنچه در ادبیات رایج اقتصادی همچون تابع تولید از سرمایه به عنوان نهاده تولید نام برده می‌شوند عمدتاً ناظر به موجودی سرمایه است که در کنار تیروی کار به عنوان نهاده‌های اولیه تولید محاسب می‌شوند. در این راستا هرگونه انجام محاسبات کمی و تحلیل در خصوص موضوعاتی چون تولید، رشد اقتصادی و ... مستلزم آگاهی از حجم سرمایه موجود در اقتصاد است. لذا پیوسته یکی از اقدامات آماری در حوزه اقتصاد برآورد موجودی سرمایه در اقتصاد با تفکیکات مختلف (بخشی، منطقه‌ای و ...) است. در اقتصاد ایران آمار موجودی سرمایه در سطح کلان و به تفکیک بخشی توسط نهادهای آماری ذیربط محاسبه و توسط نهادهای سیاست‌گذاری و مطالعاتی مورد استفاده قرار می‌گیرد؛ اما در زمینه اطلاعات مربوط به موجودی سرمایه در سطح استانی تاکنون به

۱. Replacement Investment

۲. Net Investment

۳. Gross Investment

۴. هژبر کیانی، کامبیز (۱۳۹۱). برآورد موجودی سرمایه و مصرف سرمایه ثابت در بخش‌های عمدۀ اقتصادی (طرح پژوهشی) پژوهشکده آمار.

صورت رسمی داده‌ای تولید نشده است. حال آنکه این اطلاعات نمی‌توانند در سیاست‌گذاری‌ها در سطوح استانی (منطقه‌ای) بسیار کاربرد یافته و در بررسی‌ها و مطالعات کمی در حوزه‌های علمی نیز مورد استفاده قرار گیرند. بررسی امکان‌پذیری تولید داده‌های مربوط به موجودی سرمایه در سطح استان‌ها در دستور کار مقاله حاضر قرار دارد. بدین منظور پس از مقدمه حاضر در بخش دوم بررسی ادبیات موضوع و امکان‌پذیری بهره‌گیری از روش‌های موجود در راستای هدف فوق در دستور کار قرار می‌گیرد. در بخش سوم به برآورد موجودی سرمایه در اقتصاد ایران در سطح استانی پرداخته می‌شود. بخش چهارم و پایانی به جمع‌بندی و نتیجه‌گیری اختصاص یافته است.

۲. مروری بر ادبیات موضوع (روش‌های برآورد موجودی سرمایه و مطالعات انجام‌شده)

می‌توان روش‌های برآورد موجودی سرمایه ثابت در ادبیات موضوع را در قالب دو گروه کلی زیر دسته‌بندی کرد^۱:

گروه اول: شامل روش‌ها و مطالعاتی هستند که برای برآورد موجودی سرمایه از تخمین توابع تولید استفاده می‌کنند. این گروه از مطالعات را می‌توان به سه دسته زیر تقسیم کرد:

الف- مطالعاتی که با اتخاذ فروض و روش‌هایی ابتدا توابع تولید را برآورد کرده و سپس بر اساس آن، سری زمانی موجودی سرمایه را محاسبه می‌کنند. در واقع این گروه شامل تحقیقاتی است که با جایگزین کردن روابطی به جای متغیر موجودی سرمایه در تابع تولید، تابع تولیدی با خصوصیات

۱. اقتباس از: تهمامی‌پور، مرتضی (۱۳۸۷). برآورد سری زمانی موجودی سرمایه در بخش کشاورزی برای دوره زمانی ۱۳۳۸-۸۳. فصلنامه اقتصاد کشاورزی و توسعه. سال ۱۶، شماره .۶۱

۲. لازم به ذکر است مطالعات دیگری نیز به موضوعات مرتبط با موجودی سرمایه پرداخته‌اند که در دستور کار مطالعه حاضر نیست. به عنوان مثال می‌توان به مطالعه: اکبری‌فرد و همکاران (۱۳۹۴) و تیموری و خلیلیان (۱۳۸۷)، محمدزاده و رهنمای قرامکی (۱۳۸۹)، شهیدی و یاوری (۱۳۹۳) اشاره کرد که (به ترتیب) به بررسی عوامل مؤثر بر موجودی سرمایه و یا بهره‌وری موجودی سرمایه، اثر موجودی سرمایه بر دیگر متغیرها و یا ارتباط میان موجودی سرمایه با دیگر متغیرها پرداخته‌اند.

مطلوب آماری را برآورد می‌کنند و طبق پارامترهای به دست آمده، سری زمانی قابل استنادی را برای موجودی سرمایه محاسبه می‌کنند. از مطالعاتی که رویکرد فوق در آن‌ها مشاهده می‌شود

می‌توان به مطالعه صدیقی و کربجeh (۱۳۶۰) و شاه‌آبادی (۱۳۸۴ و ۱۳۸۴) اشاره کرد؛

ب- مطالعاتی که با استفاده از فروض و فونی، ابتدا موجودی سرمایه را برآورد و آنگاه از این سری موجودی سرمایه برای تخمین توابع تولید استفاده کرده و پس از انتخاب بهترین برازش (تابع تولید دارای خصوصیات مطلوب)، سری زمانی مطلوب موجودی سرمایه را استخراج کرده و مورد استفاده قرار داده‌اند. از جمله مطالعات این حوزه می‌توان به امینی و نشاط (۱۳۸۴) و

سرافتمند و همکاران (۱۳۸۸) اشاره کرد؛

ج- در ادامه دو رویکرد فوق، رویکرد سومی نیز مشاهده می‌شود که در آن برآورد تابع تولید و موجودی سرمایه به صورت همزمان صورت می‌گیرد و موجودی سرمایه در سال پایه به عنوان یک پارامتر ثلثی می‌شود. در این رابطه می‌توان به مطالعه سلطانی (۱۳۷۰) اشاره کرد.

گروه دوم: شامل روش‌ها و مطالعاتی هستند که با در نظر گرفتن فرضیات و تعاریف مختلف و یا با استفاده از الگوهای رشد و نظریات اقتصادی، ارزش موجودی سرمایه را برآورد می‌کنند. در این گروه روش‌های برآورد ارزش موجودی سرمایه ثابت تنواع بیشتری نسبت به گروه اول دارند و با توجه به تنوع نظریات اقتصادی و الگوهای رشد می‌توان گفت که تقریباً به تعداد مطالعات انجام شده در این زمینه روش برآورد ارزش موجودی سرمایه معروفی شده است. در ادامه به چهار نمونه از این مطالعات اشاره می‌شود:

الف- دسته اول مطالعاتی است که از روش نسبت سرمایه به تولید برای برآورد ارزش موجودی سرمایه استفاده کرده‌اند که در این خصوص می‌توان به مطالعه ذالنور (۱۳۶۵)، شهشهانی (۱۳۵۷) و باستان‌زاده (۱۳۷۶) اشاره کرد؛

ب- دسته دوم شامل مطالعاتی می‌شوند که از الگوها و مدل‌های اقتصادی همچون مدل رشد هارود- دومار، فرضیه درآمد دائمی فریدمن و... جهت برآورد موجودی سرمایه استفاده کرده‌اند

که در این خصوص می‌توان به مطالعه خوانساری (۱۳۶۲)، رئیس‌دانان (۱۳۷۲) و امینی و همکاران (۱۳۷۷) اشاره کرد؛

ج- دسته سوم مطالعاتی است که از روش روندنعمایی سرمایه‌گذاری خالص برای برآورد ارزش موجودی سرمایه استفاده کرده‌اند که از جمله آن‌ها می‌توان به مطالعه کلاتری و عرب‌مازار (۱۳۷۱)، زراءژاد و انصاری (۱۳۸۶) و بجزیان (۱۳۷۱) اشاره کرد؛

د- دسته چهارم از روش موجودی پیوسته یا روش PIM^۱ استفاده کرده‌اند که مورد توصیه سازمان ملل متحد و سازمان بهره‌وری آسیایی^۲ نیز هست. در بین روش‌های ذکر شده، روش موجودی پیوسته جایگاه ویژه‌ای دارد که بانک مرکزی نیز برای برآورد سرمایه از این روش استفاده کرده است. از مهم‌ترین مطالعات انجام شده با این روش می‌توان به قارون (۱۳۷۲)، خداپرست شیرازی (۱۳۷۹)، تهامی‌پور (۱۳۸۷)، سلامی و همکاران، (۱۳۸۹) و استادزاده و بهپور (۱۳۹۳) اشاره کرد. در ادامه به این روش با تفصیل بیشتری اشاره می‌شود.

روش موجودی پیوسته بر این اصل استوار است که استهلاک یک کالای سرمایه‌ای مشخص باید به نحوی محاسبه شود که جمع ارزش تنزیل شده استهلاک سالانه برای کلیه سال‌های عمر مفید کالاهای سرمایه‌ای مورد نظر، برابر با ارزش خرید کالا (یا ارزش سرمایه‌گذاری اولیه) باشد. برای به کار گیری روش موجودی پیوسته ابتدا باید تشکیل سرمایه طی یک دوره زمانی نسبتاً طولانی بر حسب انواع کالاهای سرمایه‌ای تفکیک و برای هر نوع سرمایه، عمر مفید مشخص شود. بدیهی است که هرقدر تفکیک کالاهای سرمایه‌ای دقیق‌تر و برآورد عمر مفید آن‌ها مفصل‌تر باشد، برآورد استهلاک نیز دقیق‌تر خواهد بود. عموماً عمر مفید ساختمان دو یا سه برابر عمر مفید انواع ماشین‌آلات در نظر گرفته می‌شود. در این رابطه مطالعات مستقلی در کشورها صورت گرفته است (هزبرکیانی و نقیبی، ۱۳۹۴).

۱. Perpetual Inventory Method

۲. Asian Productivity Organization (APO)

بانک مرکزی^۱ در گزارش خود جهت محاسبه موجودی سرمایه بر اساس روش موجودی پیوسته فرایند محاسبه را این گونه تشریح می‌کند. در این روش، موجودی سرمایه از حاصل جمع ارزش جاری دارایی‌های خریداری شده و با در نظر گرفتن عمر مفید آن‌ها برآورد می‌شود. مطابق با این روش، حاصل جمع ارزش جاری مصرف سرمایه ثابت سالانه برای سال‌های عمر مفید دارایی باید با ارزش جاری خرید دارایی مذکور برابر باشد. لذا عمر مفید دارایی‌های ثابت نقش مؤثری در برآورد موجودی سرمایه و مصرف سرمایه‌های ثابت دارد. در این روش فرض بر آن است که تشکیل سرمایه هر دوره، در انتهای همان دوره به موجودی سرمایه تبدیل شده و از کالاهای سرمایه‌ای نیز در هر سال به میزان مشخصی (با نرخ استهلاک ثابت) بهره‌برداری می‌شود. با توجه به توضیحات فوق مراحل برآورد موجودی سرمایه توسط بانک مرکزی این گونه مطرح شده است که در مرحله نخست دارایی‌های ثابت مشهود به دو گروه «ماشین‌آلات و تجهیزات» و «ساختمن و تأسیسات» تفکیک می‌شوند، سپس با استفاده از ارقام تشکیل سرمایه ثابت و عمر مفید دارایی‌ها در بخش‌های مختلف اقتصاد، موجودی سرمایه به تفکیک دو گروه مذکور در بخش‌های مختلف اقتصادی به قیمت‌های ثابت برآورد می‌شوند.

به منظور ارائه برآورد واقعی از موجودی سرمایه خالص و مصارف سرمایه‌های ثابت، ارقام مربوط به خسارات جنگ (۱۳۵۹-۶۷) و زلزله رودبار (۱۳۶۹) از تشکیل سرمایه سال‌های مذکور کسر شده‌اند. نتایج محاسبات موجود سرمایه بخش‌های اقتصاد ملی توسط بانک مرکزی طی دوره ۱۳۵۳-۹۱ به قیمت‌های جاری و ثابت در قالب جداول (۱) و (۲) منعکس شده است. همان‌گونه

۱. بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران، ۱۳۹۳، موجودی سرمایه در اقتصاد ایران ۱۳۵۳-۹۱.

روش موجودی پیوسته، بر این اصل استوار است که استهلاک یک کالای سرمایه‌ای باید به نحوی محاسبه شود که مجموع ارزش حال (تنزیل شده) استهلاک سالانه برای سال‌های عمر مفید کالای یادشده، برابر با ارزش خرید کالا (ارزش سرمایه‌گذاری اولیه) باشد؛ یعنی برای کالا رابطه زیر برقرار باشد:

$$V = \frac{D_1}{1+r_1} + \frac{D_2}{(1+r_1)(1+r_2)} + \dots + \frac{D_n}{(1+r_1)(1+r_2)\dots(1+r_n)}$$

که در این رابطه: V ارزش حال خرید کالا با عمر مفید n سال، $D_1 \dots D_n$ استهلاک سالانه و $r_1 \dots r_n$ نرخ سود (تنزیل) در طول سال‌های عمر کالا است. برای استفاده از این روش، ابتدا باید سرمایه تشکیل شده طی یک دوره زمانی نسبتاً طولانی بر حسب انواع کالاهای سرمایه‌ای تفکیک شده و برای هر کالا، عمر مفیدی در نظر گرفته شود. هرچه کالای سرمایه‌ای دقیق‌تر تفکیک شود و برآورد عمر مفید واقع‌بینانه‌تر باشد، برآورد استهلاک نیز دقیق‌تر خواهد بود. استهلاک هر گروه از کالاهای سرمایه‌ای باید به تفکیک و برای هرسال برآورد شده و سپس نتایج حاصل از آن ادغام شود. تا برآورده از کل استهلاک در یک بخش اقتصادی به دست آید. برآورد استهلاک در مورد هریک از انواع کالاهای سرمایه‌ای نیز به این صورت است که چنانچه کالای مورد نظر عمر مفیدی معادل n سال داشته باشد، استهلاک این کالا در سال t از رابطه زیر به دست می‌آید.

$$D_t = \frac{I_{t-1}}{n} + \frac{I_{t-2}}{n} + \dots + \frac{I_{t-n}}{n} = \left(\frac{1}{n}\right) \sum_{j=1}^n I_{t-j}$$

در این رابطه D_t استهلاک کالای سرمایه‌ای در سال t ، $I_{t-1}, I_{t-2}, \dots, I_{t-n}$ تشکیل سرمایه و n عمر مفید کالای سرمایه‌ای است.

با فرض اینکه تشکیل سرمایه در یک سال خاص، استهلاکی در همان سال ندارد، تشکیل سرمایه ثابت در هرسال، به اندازه $\left(\frac{1}{n}\right)$ در سال بعد مستهلاک می‌شود. با همین استدلال و با در نظر گرفتن اینکه مقادیر تشکیل سرمایه در سال $t-n$ و سال‌های قبل از آن در پایان سال t کاملاً مستهلاک می‌شود، اینکه موجودی کالای سرمایه‌ای در پایان سال t ، برابر با مجموع تشکیل سرمایه ثابت ناچالص در سال‌های قبل است (با اندکی ساده‌سازی جبری)، نتیجه زیر به دست می‌آید:

$$K_t = \sum_{j=1}^n \left(\frac{n-i}{n}\right) I_{t-j} \quad i = 1, \dots n-1$$

در این روش استهلاک با استفاده از روش خط مستقیم برآورد می‌شود.

از طرف دیگر، رابطه زیر (رابطه تعدیل موجودی سرمایه)، همواره بین موجودی سرمایه در سال‌های متوالی برقرار است:

$$K_t = (1-p)K_{t-1} + I_t^g$$

$$K_t = \sum_{i=1}^{t-1} (1-p)^i I_{t-i-1}^g + (1-p)^t K_0$$

در این رابطه p نشان‌دهنده استهلاک، I_{t-i-1}^g تشکیل سرمایه ثابت ناچالص در سال‌های مختلف، K_t و K_0 به ترتیب موجودی سرمایه در سال پایه و سال t هستند. همان‌گونه که از روابط فوق مشاهده می‌شود موجودی سرمایه در سال پایه یکی از متغیرهای اصلی برای برآورد موجودی در سال‌های بعد است. این موضوع (نبود اطلاعات موجودی سرمایه در سال پایه) یکی از مشکلات اصلی در برآورد موجودی سرمایه است. در این رابطه در ادبیات موضوع روش‌هایی مطرح شده که در ادامه به آن‌ها اشاره می‌شود.

برای برآورد موجودی سرمایه در سال پایه راه‌های مختلفی وجود دارد. یکی از این راه‌ها، استفاده از آمار و اطلاعاتی است که از مشاهده مستقیم موجودی سرمایه به دست می‌آید. بسیاری از کشورهای توسعه‌یافته که در گذشته از این روش (مشاهده مستقیم) برای برآورد موجودی سرمایه استفاده می‌کردند، امروزه از اطلاعات به دست آمده به عنوان موجودی سرمایه در سال پایه استفاده می‌کنند. از جمله این کشورها می‌توان به آرژانتین، استرالیا، آلمان، نروژ، ژاپن، آمریکا، انگلیس، هندوستان، جمهوری چک و بلغارستان اشاره کرد.

از جمله سایر روش‌هایی که در رابطه با برآورد موجودی سرمایه در سال پایه وجود دارد، روش الگوسازی رفتار سرمایه‌گذاری سالانه و روش نسبت سرمایه به تولید است. در روش الگوسازی رفتار سرمایه‌گذاری سالانه، سال پایه سالی است که سرمایه‌گذاری در آن سال نزدیک به صفر است. بر این اساس، اگر آمار مربوط به سری زمانی سرمایه‌گذاری سالانه موجود باشد،

هر چند اینکه موجودی سرمایه اولیه معلوم نباشد، می‌توان الگوی رشد مناسبی را بر روی سرمایه‌گذاری‌های سالانه موجود اعمال کرد و با استفاده از پارامترهای برآورد شده، زمانی را که در آن سرمایه‌گذاری نزدیک به صفر است مشخص کرد و مقدار سرمایه در آن سال را به عنوان موجودی سال پایه قرار داد.

واضح است که در این روش، دقت در تعیین سال پایه و درنتیجه برآورد موجودی سرمایه، به دقت در مشخص کردن الگوی زمانی مناسب برای سری زمانی سرمایه‌گذاری وابسته است. با توجه به اینکه هدف از تعیین الگوی روند زمانی در درجه اول، نرخ رشدی است که با آن نرخ، سالی را تعیین کرد که مقدار سرمایه‌گذاری در آن به صفر نزدیک شود. لذا سال‌های عقب‌تر یعنی سال‌های نزدیک به سال پایه، دارای اهمیت بیشتری هستند. در این صورت، چنانچه سال‌های عقب‌تر، دارای ثبات بیشتری از نظر روند سرمایه‌گذاری باشند، ترجیح دارد از همین سال‌ها برای تصحیح الگوی روند زمانی سرمایه‌گذاری سالانه استفاده شود.

در روش نسبت سرمایه به تولید، به منظور محاسبه موجودی سرمایه در سال پایه، با استفاده از الگوی رشد هارود-دومار^۱ نسبت سرمایه به تولید به صورت رابطه زیر به دست می‌آید:

$$\frac{S/Y}{\Delta Y/Y} = \frac{K}{Y}$$

که در آن S/Y نسبت پس انداز به تولید (یا درآمد ناخالص ملی) به قیمت بازار، $\Delta Y/Y$ نسبت سرمایه به تولید و $\Delta Y/Y$ بیان کننده نرخ رشد درآمد ناخالص ملی است. بدین صورت با محاسبه نسبت سرمایه به تولید و استفاده از آمار مربوط به تولید (درآمد) ناخالص ملی در هر سالی به عنوان سال پایه، می‌توان موجودی سرمایه را در آن سال برآورد کرد (سلامی و همکاران، ۱۳۸۹).

همان‌گونه که مشاهده شد و در ادبیات موضوع و مطالعات متعدد انجام شده نیز آمده است برآورد روش موجودی پیوسته در سطح استانی پیش از هر چیز منوط به در اختیار داشتن موجودی سرمایه در یک سال پایه در کنار اطلاع از آمار مربوط به طول عمر اقلام سرمایه و یا نرخ

^۱. Harrod-Domar

استهلاک در سطح استانی است. شاید بتوان با برخی فروض اطلاعات مربوط به استهلاک در سطح ملی آن را به سطوح استانی تعمیم داد؛ اما بدون شک اطلاعات مربوط به موجودی سرمایه در یک سال پایه در سطح استان‌ها غیرقابل شبیه‌سازی است که با توجه به پیگیری‌های انجام‌شده چنین آماری در اقتصاد ایران در سطح استانی تولید نشده و وجود ندارد.

بدین ترتیب عملاً تولید آمار موجودی سرمایه با استفاده از روش موجودی پیوسته در سطح استانی امکان‌پذیر نیست. لذا شایسته است برای محاسبه داده‌های موجودی سرمایه در سطح استانی با مرور ادبیات موضوع رویکردهای دیگر در دستور کار قرار گیرد. بدین منظور برای در اختیار داشتن آمار مربوط به موجودی سرمایه به صورت استانی و یا جانشینی برای آن دو رویکرد زیر قابل تصور است:

۲-۳. بهره‌گیری از رویکرد تابع تولید

همان‌گونه که پیش از این مطرح شد یکی از رویکردهای محاسبه موجودی سرمایه، استفاده از نسبت یا سهم سرمایه از تولید است. بدین صورت که این نسبت از تقسیم سهم پس انداز از تولید به نرخ رشد تولید محاسبه می‌شود. با رویکردی مشابه جهت دستیابی به مقادیر موجودی سرمایه در سطح استانی با استفاده از مقادیر موجودی سرمایه‌بخشی در سطح ملی که توسط بانک مرکزی برآورد شده (جدول ۱ و ۲)، از حاصل ضرب سهم استان در ارزش افزوده بخش مورد نظر در موجودی سرمایه بخش مورد نظر در سطح ملی، ارزش موجودی سرمایه استانی به تفکیک هر یک از بخش‌های اقتصادی به دست می‌آید. در این رابطه ذکر دو نکته به شرح زیر ضروری است.

ابتدا اینکه نظر به تفاوت‌ها و پتانسیل‌های متمایز میان استان‌ها چنانچه سهم استان در ارزش افزوده بخشی به تفکیک زیربخش‌های جزئی‌تر محاسبه و مبنای عمل قرار گیرد، نتایج قابلیت اعتماد بیشتر خواهد داشت. چرا که شاید به عنوان نمونه عمدۀ فعلیت دو استان در بخش کشاورزی باشد؛ اما این احتمال وجود دارد که ترکیب فعالیت‌های در جریان در این دو استان در بخش کشاورزی متفاوت باشد. بدین نحو که استان اول در بخش شیلات حائز مزیت بوده و این بخش سهم بالاتری در ارزش افزوده بخش کشاورزی آن داشته باشد و استان دیگر در بخش

محصولات باغی یا دامداری. بدین دلیل در این رویکرد تلاش می‌شود تا حد امکان سهم استان‌ها در ارزش افزوده بخش تا زیربخش‌های ممکن به صورت مجزا محاسبه و مجددًا تجمعی شود تا تفاوت‌های موجود میان استان‌ها در ساختار تابع تولید کلان آن‌ها در برآورد موجودی سرمایه استان لحاظ شود. نکته دیگر اینکه اجرای این روش مستلزم پیش‌فرض تشابه استان‌های مختلف کشور در بهره‌وری سرمایه به صورت بخشی و نیز تغییرات هماهنگ بهره‌وری سرمایه در استان‌های کشور در دوره مورد بررسی است. نتایج حاصل از محاسبه موجودی سرمایه استانی با استفاده از تابع تولید به صورت نمونه برای دوره ۹۱-۱۳۸۵ در قالب جدول (۳) نشان داده شده است.

۳-۳. بهره‌گیری از متغیرهای جایگزین

در این رویکرد با فرض عدم امکان تولید موجودی سرمایه‌ها در استان‌های کشور می‌توان استفاده از متغیرهای جایگزین (به عنوان انتخاب دوم^۱) را در دستور کار قرار داد. در واقع در این رویکرد با فرض اینکه تولید داده‌های مربوط به موجودی سرمایه (در سطح استانی) میسر نیست، تلاش می‌شود داده‌ایی انتخاب و مورد استفاده قرار گیرند که بیشترین هماهنگی را با متغیر موجودی سرمایه داشته و یا حداقل آهنگ نوسانات مشابهی داشته باشند. در این راستا به صورت خاص می‌توان دو متغیر را به شرح زیر پیشنهاد داد:

الف- استفاده از متغیر اعتبارات تملک دارایی‌های سرمایه‌ای استانی در قالب بودجه عمرانی دولت (جدول ۴). این رویکرد توسط آقائی و همکاران (۱۳۹۲) نیز مورد استفاده قرار گرفته است. با توجه به سهم قابل توجه دولت در اقتصاد کشور که یکی از مصادیق آن سرمایه‌گذاری‌های دولتی در سطح اقتصاد ملی است، انتظار می‌رود جریان سرمایه‌گذاری‌های دولتی که در قالب بودجه سالانه و تحت عنوان اعتبارات تملک دارایی‌های سرمایه‌ای به استان‌ها تخصیص یافته و متعاقباً

^۱. Second Best

تحقیق می‌باید به عنوان یک متغیر جریان^۱ (و نه یک متغیر انباره^۲) بتواند آهنگ نوسانات و تغییرات

ایجادشده در موجودی سرمایه را نشان دهد؛

ب- استفاده از متغیر مانده تسهیلات اعطایی توسط بانک‌ها و مؤسسات اعتباری کشور به استان‌ها (جدول ۵). این متغیر نیز به گونه‌ای حکایت از جریان ورود منابع مالی به استان‌ها به سبب سرمایه‌گذاری دارد؛ اما در استفاده از این متغیر باید دقت شود به گونه‌ای که حتی الامکان داده‌های انتخاب شده مربوط به اعتبارات هزینه شده در استان مورد نظر باشند. چرا که به عنوان مثال مشاهده می‌شود یک واحد تولیدی که در یکی از استان‌ها قرار دارد، از طریق دفتر مرکزی خود در تهران اقدام به اخذ وام از منابع بانکی می‌کند و در واحد مذکور در استان ذی‌ربط سرمایه‌گذاری می‌نماید. حال آنکه چه بسا این وام در آمار اعتبارات بانکی مربوط به تهران لحاظ شده باشد.

بدیهی است عمدۀ تأکید دو متغیر فوق (فارغ از موجودی سرمایه در یک سال پایه) بر تغییرات موجودی سرمایه و به تعبیری سرمایه‌گذاری‌های جدید در سطوح استانی استوار است؛ به عبارت دیگر با فرض گرفتن سال قبل از دوره مورد بررسی به عنوان سال پایه، چنانچه تغییرات موجودی سرمایه طی دوره مورد بررسی مدنظر باشد، می‌توان از متغیرهای فوق به عنوان جایگزین استفاده کرد. بدیهی است با توجه به در اختیار بودن موجودی سرمایه استانی مبتنی بر رویکرد تابع تولید (جدول ۳)، استفاده از دو متغیر فوق به عنوان جانشین چندان موجه نخواهد بود.

حال جهت اطمینان از اینکه متغیرهای مذکور به خوبی تفاوت‌ها و نوسانات موجودی سرمایه را در استان‌های کشور نشان می‌دهند، لازم است نسبت به انطباق آن‌ها با واقعیت‌های موجود در استان‌ها اطمینان حاصل کرد. بدین منظور دو رویکرد به شرح زیر در دستور کار قرار می‌گیرد:

الف- بررسی هماهنگی داخلی خود متغیرهای گردآوری شده به عنوان موجودی سرمایه است که از آن به هماهنگی درونی یاد می‌کنیم. بدین مضمون که چنانچه قرار است که این سه متغیر همگی از یک واقعیت بیرونی حکایت کنند آیا نوسانات این متغیرها با یکدیگر هماهنگ هستند؟ یا اینکه

۱. Flow

۲. Stock

در این رابطه تفاوت‌هایی با یکدیگر دارند که این موضوع باعث می‌شود ضریب اعتماد به آن‌ها کاهش یابد. بدین منظور ضریب همبستگی میان متغیرهای مذکور محاسبه و مشاهده شد همبستگی میان متغیر موجودی سرمایه کل به قیمت‌های جاری و تابت با متغیر (سرجمع) تملک دارایی‌های سرمایه‌ای (اعتبارات عمرانی) به ترتیب ۸۵ و ۹۴ درصد و همبستگی میان متغیر موجودی سرمایه کل به قیمت‌های جاری و تابت با متغیر (سرجمع) مانده تسهیلات و سپرده‌های اعطایی توسط بانک‌ها و مؤسسات اعتباری به ترتیب ۹۸ و ۹۳ درصد است. این ضرایب حکایت از آن دارند که متغیرهای مذکور (علی‌رغم تفاوت‌های ذاتی در ماهیت هر یک از آن‌ها و نحوه محاسبه‌شان) در راستای توصیف یک واقعیت خارجی که همان موجودی سرمایه است هماهنگی بالایی با یکدیگر دارند؛

ب- رویکرد دوم بررسی هماهنگی و ارتباط این متغیرها با دیگر واقعیت‌های بیرونی در سطوح استانی است که از آن به هماهنگی بیرونی یاد می‌کنیم. در این رابطه با توجه به دسترسی به اقلام آماری در سطح استانی و نیز یافتن متغیر مرتبط با موجودی سرمایه به نظر می‌رسد مناسب‌ترین متغیر در این راستا متغیر مصرف واسطه رشته فعالیت‌های اقتصادی در سطوح استانی است. انتظار می‌رود میان حجم مصارف واسطه (به عنوان حلقه واسطه ورودی داده‌ها و ستانده‌های هر بخش) و موجودی سرمایه به عنوان یکی از نهاده‌های تولید که منجر به ایجاد ستانده در فرایند تولید می‌شود، در بستر زمان هماهنگی بالایی وجود داشته باشد. بدین منظور (با استفاده از داده‌های در اختیار) همبستگی میان مصارف واسطه در سطوح استانی در بخش‌های منتخب شامل «صنعت»، «ساختمان» و «تأمين آب، برق و گاز طبیعی» با موجودی سرمایه تولیدشده (به روش تابع تولید)، محاسبه و مشاهده شد که ضریب همبستگی به ترتیب معادل ۹۴، ۹۸ و ۹۱ درصد در نوسان است. مقادیر بالای ضریب همبستگی فوق می‌تواند حکایت از قابل اعتماد بودن ارقام تولیدشده برای موجودی سرمایه و انطباق نسبی آن با واقعیت‌های بیرونی حاکم بر ساختار تولید در سطوح استانی کشور و امکان استفاده از آن‌ها در قالب تابع تولید باشد.

جدول ۴. آمار سرمایه‌گذاری مبتنی بر عملکرد اعتبارات تملک دارایی‌های سرمایه‌ای (عمرانی) استان‌ها- میلیون ریال

۱۳۹۱	۱۳۹۰	۱۳۸۹	۱۳۸۸	۱۳۸۷	۱۳۸۶	۱۳۸۵	
۹۴۹۷۳۳	۲۷۵۱۵۱۸	۳۰۱۵۱۸۸	۲۸۲۰۰۱۲	۲۸۵۲۳۷۷	۲۲۰۵۲۵۹	۲۱۲۲۹۱۷	آذربایجان شرقی
۹۷۹۱۰۴	۲۰۸۸۸۷	۲۲۲۴۴۶۶	۱۶۳۲۲۹۶	۱۱۲۷۵۶۵	۲۷۰۸۷۴۲	۲۶۰۱۰۵۰	آذربایجان غربی
۶۰۰۲۲۸	۱۲۸۴۱۳۷	۱۰۸۱۰۵۸	۷۸۵۴۵۳	۱۲۹۷۸۷۱	۱۵۲۵۱۶۶	۱۴۴۳۴۳۶	اردبیل
۱۱۷۸۱۲۷	۳۵۴۹۰۳۳	۳۲۲۴۴۶۱	۳۱۲۶۵۴۶	۳۱۵۱۶۰۰	۲۲۰۴۳۲۳	۱۷۸۷۵۱۲	اصفهان
۶۱۶۲۵۱	۱۴۵۱۰۴۰	۹۴۸۱۰۸	۱۰۲۷۶۵۷	۱۲۵۱۹۹۶	۱۴۷۰۱۸۹	۱۵۱۶۵۱۸	ایلام
۱۷۵۰۸۷۴	۳۶۵۹۷۴۶	۲۷۸۴۰۵۷	۲۲۹۲۹۴۳	۳۰۹۷۹۷۷	۲۰۸۱۳۸۹	۲۳۵۱۱۱۲	بوشهر
۲۰۱۳۰۷۷	۹۷۸۹۶۲۶	۴۶۱۷۶۳۶	۳۹۴۸۶۲۹	۳۶۵۳۱۴۱	۳۴۸۷۱۲۸	۲۲۴۰۷۲۴	تهران
۴۱۸۷۶۸	۱۳۱۹۸۶۷	۹۹۴۱۲۴	۸۲۴۷۶۱	۱۲۱۰۹۵۶	۱۰۳۹۹۴۳	۱۱۹۶۹۶۵	چهارمحال و بختیاری
۳۶۷۳۳۸۳	۹۱۲۸۱۷۸	۷۳۱۷۷۸۲	۴۶۱۹۸۲۹	۵۲۲۲۷۴۱	۶۰۷۴۲۷۴	۵۴۳۹۰۰۴	خراسان
۳۱۵۲۰۷۱	۹۰۰۲۴۵۰۳	۸۲۲۴۳۹۶	۷۵۲۴۱۸۳	۹۵۴۴۴۳۱	۶۸۹۳۶۷۷	۷۷۶۰۷۳۲	خوزستان
۱۰۴۵۷۹۳	۱۸۲۶۶۵۳	۱۰۴۶۵۳۵	۸۹۸۸۵۶	۱۰۹۹۰۷۱	۱۱۹۵۵۳۵	۱۲۱۵۳۹۲	زنجان
۳۹۸۱۸۷	۱۲۳۷۸۵۵	۱۰۴۷۸۸۴	۱۰۶۸۲۸۰	۱۰۹۸۲۳۴	۱۱۱۳۱۴۳	۸۸۱۸۶۱	سمانان
۱۴۷۲۴۹۴	۵۱۰۲۶۱۵	۲۶۵۱۳۴۱	۲۱۷۲۰۱۷	۲۸۰۱۹۹۹	۳۳۹۵۵۴۱	۲۵۹۱۷۰۹	سیستان و بلوچستان
۱۷۹۳۵۶۱	۵۰۰۲۴۹۸	۴۵۹۹۷۹۸	۴۱۶۸۴۱۳	۳۶۰۶۹۴۶	۳۴۲۱۷۸۸	۲۹۹۲۵۲۰	فارس
۴۸۲۷۲۶	۱۳۱۲۶۰۴	۱۰۱۸۳۱۰	۱۲۶۳۰۰۱	۱۰۹۴۶۱۱	۹۵۰۲۸۰	۹۲۰۲۴۸	قزوین
۱۱۸۵۱۹۳	۲۷۶۴۰۸۸	۱۳۲۹۵۰۵	۹۲۱۶۸۳	۱۲۲۱۳۵۹	۱۳۰۰۵۸۸	۷۹۵۹۴۳	قم
۱۲۹۷۴۱۵	۴۰۰۲۵۹۱	۲۶۷۵۱۶۳	۱۷۷۰۹۰۵	۱۶۲۲۱۶۹۰	۱۶۹۸۱۳۹	۱۷۵۹۰۹۰	کرمانشاه
۱۴۶۵۰۴۶	۴۵۳۲۱۷۵	۳۷۷۴۰۲۳۵	۳۵۹۶۵۹۳	۶۴۵۳۹۷۱	۳۳۶۱۱۲۶	۲۸۸۶۷۷۹	کرمان
۱۳۵۵۸۹۶	۴۱۷۱۷۲۹	۲۳۲۴۱۰۱	۲۰۱۰۳۷۰	۲۱۴۳۴۸۶	۲۱۸۳۱۵۴	۲۷۰۶۰۴۰	کرمانشاه
۷۱۰۵۴۱	۱۹۱۷۱۰۷	۱۴۳۷۴۳۶	۱۱۲۷۵۱۶	۱۶۸۰۴۷۷	۱۳۴۹۴۱۷	۱۲۸۴۲۴۴۴	کهگیلویه و بویراحمد
۹۰۶۰۷۱	۱۸۸۹۲۴۹	۱۳۱۳۷۷۷	۱۱۰۰۳۳۹	۱۴۷۱۱۳۸	۱۵۹۸۳۴۹	۱۶۶۹۴۴۹	گلستان
۱۰۰۵۴۲۶	۲۲۹۸۰۴۹	۱۷۶۶۲۱۰	۱۳۶۵۹۵۲	۳۴۶۷۵۷۹	۱۹۰۶۶۹۲	۱۶۵۶۸۷۱	گیلان
۱۲۷۵۸۰۰	۲۳۹۸۸۰۱	۲۵۶۰۶۹۵	۱۵۷۸۱۴۲	۲۲۵۰۱۲۴	۱۶۲۷۱۰۳	۲۰۰۸۴۸۴	لرستان
۱۲۹۸۰۷۰	۴۴۲۱۴۸۱	۱۷۷۵۱۸۴	۱۶۴۶۹۸۰	۳۹۲۵۳۲۶	۲۰۰۵۳۸۷	۱۶۷۸۶۸۷	مازندران
۵۱۳۳۸۲	۱۴۸۷۵۷۷	۱۷۸۳۳۹۸	۱۳۳۰۵۸۳	۱۷۳۹۰۹۳	۱۲۸۱۶۷۹	۱۲۳۱۴۵۰	مرکزی
۱۳۶۱۶۴۸	۳۰۰۸۴۵۶۸	۲۳۶۳۹۶۶	۲۱۸۱۵۴۴	۲۹۱۱۸۱۰	۲۴۴۶۱۷۰	۲۱۶۴۴۳۸	هرمزگان
۹۵۷۱۹۷	۲۴۲۳۸۵۷	۲۱۶۵۹۷۰	۱۳۹۳۴۷۵	۱۹۵۷۱۷۱	۱۵۹۰۲۹۴	۱۴۲۱۳۵۴	همدان
۹۷۹۴۶۲	۱۸۰۰۸۶۰	۱۶۱۴۸۲۷	۱۴۶۹۸۸۳	۱۶۲۸۴۶۰	۱۵۰۳۴۸۲	۱۲۸۷۵۷۱	بزد

۴. جمع‌بندی و نتیجه‌گیری

موجودی سرمایه به عنوان یکی از مهم‌ترین متغیرهای سیاست‌گذاری در زمینه رشد اقتصادی در ایران از نظر آماری و دسترسی به داده‌ها با برخی محدودیت‌ها مواجه است. بدین صورت که هرچند در کشور داده‌های مربوط به موجودی سرمایه در سطح ملی و نیز به تفکیک بخشی تولید می‌شود؛ اما آماری در خصوص موجودی سرمایه در سطح استانی وجود ندارد. بررسی امکان‌پذیری تولید این آمار و معرفی رویکردهای موجود در این راستا در دستور کار مطالعه حاضر قرار گرفت. بدین منظور ضمن مروری بر مبانی نظری و مطالعات انجام‌شده در این رابطه در کشور، مشاهده شد که از میان روش‌های موجود در ادبیات موضوع تنها رویکرد مبتنی بر تابع تولید قابل عملیاتی شدن است و حتی روش‌هایی چون روش موجودی پیوسته در زمینه محاسبه موجودی سرمایه استانی در ایران قابل استفاده نیستند. بدین ترتیب با استفاده از رویکرد مبتنی بر تابع تولید نسبت به برآورد موجودی سرمایه در سطح استانی در اقتصاد ایران، به صورت نمونه برای دوره ۹۱-۱۳۸۵، اقدام شد که تاکنون دارای پیشینه نیست. ضمن اینکه به عنوان دو متغیر جانشین اقدام به معرفی و جمع‌آوری داده‌های مربوط به دو متغیر اعتبارات تملک دارایی‌های سرمایه‌ای و تسهیلات اعطایی مؤسسات بانکی و اعتباری در سطح استانی شد که نمی‌توانند به عنوان جایگزین برای متغیر جریان سرمایه‌گذاری مورد استفاده قرار گیرند. همچنین مشاهده شد متغیرهای برآورده و جمع‌آوری شده از نظر انطباق با شرایط حاکم بر اقتصاد کشور از قابلیت اعتماد کافی برخوردار هستند و می‌توانند جدای از بهره‌گیری در مطالعات علمی و دانشگاهی، به عنوان مبنایی جهت انجام مقایسات تطبیقی استان‌های کشور و نیز برنامه‌ریزی و سیاست‌گذاری در حوزه‌های استانی و منطقه‌ای توسط نهادهای ذی‌ربط مورد استفاده قرار گیرند.

منابع

- استادزاد، علی‌حسین و سجاد بهپور (۱۳۹۳). «رویکردی نوین در محاسبه سری زمانی سرمایه در ایران: روش الگوریتم بازگشتی با استفاده از الگوریتم ژنتیک (۸۹-۱۳۳۸)». *تحقیقات مدل‌سازی اقتصادی*. دوره ۵. شماره ۱۸. صص ۱۴۱-۱۷۸.
- اکبری‌فرد، حسین؛ قطب الدینی قاسم‌آباد، محمد؛ شهریاران، فرهنگ و امید جنابی (۱۳۹۴). «بررسی تأثیر سرکوب مالی بر رشد موجودی سرمایه زیربخش‌های کشاورزی ایران». *پژوهش‌های رشد و توسعه اقتصادی*. دوره ۵. شماره ۱۸. صص ۸۳-۹۴.
- امیر‌تیموری، سمیه و صادق خلیلیان (۱۳۸۷). «بررسی عوامل مؤثر بر بهره‌وری موجودی سرمایه در بخش کشاورزی ایران». *اقتصاد کشاورزی و توسعه*. شماره ۶۱. صص ۵۷-۷۸.
- امینی، علیرضا و حاجی محمد نشاط (۱۳۸۴). «برآورد سری زمانی موجودی سرمایه در اقتصاد ایران طی دوره زمانی ۸۱-۱۳۳۸». *فصلنامه برنامه‌بودجه*. شماره ۹۰. فروردین واردی‌بهرشت.
- امینی، علیرضا؛ نهادنده، مجید و مسعود صفاری پوراصفهانی (۱۳۷۷). «برآورد آمارهای سری زمانی اشتغال و موجودی سرمایه در بخش‌های اقتصادی ایران». *برنامه‌ریزی و بودجه*. شماره ۷ و ۸ پیاپی ۳۲. صص ۲-۳۱.
- آقایی، مجید؛ رضاقلی‌زاده، مهدیه و فریده باقری (۱۳۹۲). «بررسی تأثیر سرمایه انسانی بر رشد اقتصادی در استان‌های ایران». *فصلنامه پژوهش و برنامه‌ریزی در آموزش عالی*. دوره ۱۹. شماره ۱. صص ۲۱-۴۲.
- bastanزاد، حسین (۱۳۷۶). «محاسبه موجودی سرمایه و نرخ بازدهی آن در ایران طی دوره ۷۴-۱۳۳۸». *اطلاعات سیاسی-اقتصادی*. صص ۲۲-۱۲۱.
- بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران (۱۳۹۳). «موجودی سرمایه در اقتصاد ایران ۹۱-۱۳۵۳». *بغزیان، آلبرت (۱۳۷۱)*. «برآورد موجودی سرمایه در زیربخش‌های عمدۀ اقتصادی (۵۶-۱۳۳۸)». *پایان‌نامه کارشناسی ارشد. دانشگاه شهید بهشتی*.
- تهامی‌پور، مotpchi (۱۳۸۷). «برآورد سری زمانی موجودی سرمایه در بخش کشاورزی برای دوره زمانی ۸۳-۱۳۳۸». *فصلنامه اقتصاد کشاورزی و توسعه*. سال ۱۶. شماره ۶۱.

- حسن خوانساری، زهره (۱۳۶۲). «برآورد ذخیره سرمایه در اقتصاد کشور در سال‌های (۱۳۳۸-۶۰) و تفکیک آن بین بخش‌های مختلف اقتصادی در طی سال‌های ۶۰-۱۳۴۳». سازمان برنامه و بودجه.
- خداپرست شیرازی، جلیل (۱۳۷۹). «برآورد موجودی سرمایه ۷۰-۱۳۴۹». اطلاعات سیاسی-اقتصادی. صص ۵۲-۱۵۱.
- ذالنور، سید حسین (۱۳۶۵). «تحلیل سازگاری سرمایه‌گذاری در برنامه اول توسعه اقتصادی اجتماعی جمهوری اسلامی ایران». استفاده از الگوی داده و ستاده. برنامه و توسعه.
- رئیس دانا، فریبوز (۱۳۷۲). «شکل‌گیری و سمت‌وسوی سرمایه‌های ملی در ایران ۶۹-۱۳۵۶». گزارش تحقیقی شرکت سرمایه‌گذاری سازمان صنایع ملی ایران. شماره ۲۹.
- زراءزاد، منصور و الهه انصاری (۱۳۸۶). «اندازه‌گیری بهره‌وری سرمایه در صنایع بزرگ استان خوزستان». فصلنامه بررسی‌های اقتصادی. دوره ۴. شماره ۴.
- سلامی، حبیب‌الله؛ شعبانی، زهره و سید کاظم صدر (۱۳۸۹). «برآورد موجودی سرمایه در زیربخش‌های کشاورزی ایران و چگونگی شکل‌گیری آن در برنامه‌های توسعه». فصلنامه پژوهش‌های اقتصادی. سال ۱۰. شماره ۱. صص ۱۳۳-۱۶۲.
- سلطانی، منصور (۱۳۷۰). «برآورد تابع تولید بخش کشاورزی ایران». پایان‌نامه کارشناسی ارشد. دانشگاه شهید بهشتی. دانشکده علوم اقتصادی.
- شاه‌آبدی، ابوالفضل (۱۳۸۴). «منابع رشد بخش صنایع و معادن اقتصاد ایران». جستارهای اقتصادی. دوره ۲. شماره ۴. صص ۵۸-۸۲.
- شاه‌آبدی، ابوالفضل (۱۳۸۴). «منابع رشد بخش خدمات اقتصاد ایران». جستارهای اقتصادی. دوره ۲. شماره ۳.
- شرافتمند، حبیبه؛ همایونی‌فر، مسعود؛ مهربانی بشرآبدی، حسین و علی‌اکبر باغستانی (۱۳۸۸). «برآورد موجودی سرمایه در زیربخش‌های کشاورزی ایران». دوره ۳. شماره ۱. صص ۱۴۱-۱۵۹.
- شهشهانی، احمد (۱۳۵۷). «الگوی اقتصادسنجی ایران و کاربردهای آن». انتشارات دانشگاه تهران.
- شهیدی، آمنه و کاظمی‌یاوری (۱۳۹۳). «توسعه مالی، موجودی سرمایه، سرمایه‌گذاری خارجی و رشد اقتصادی در ایران». سیاست‌گذاری پیشرفت اقتصادی. دوره ۲. شماره ۱ (پیاپی ۲).

صدیقی، کوروس و محمد کردبچه (۱۳۶۰). «الگوی تابع تولید و برآورد موجودی سرمایه در بخش غیرنفتی اقتصاد ایران ۵۸-۱۳۴۵». سازمان برنامه و بودجه. دفتر برنامهریزی و اقتصاد کلان. معاونت برنامهریزی و ارزشیابی. تهران.

طهماسبی، اسماعیل؛ طاهری، حامد و سارا شمس‌الهی (۱۳۹۲). «ارزیابی کارایی نسبی استان‌های کشور در شاخص‌های اقتصادی فرهنگ طی برنامه سوم و چهارم توسعه (رویکرد تحلیل پوششی داده‌ها)». راهبرد فرهنگ. شماره ۲۴. صص ۱۸۳-۱۶۳.

قارون، مقصوده (۱۳۷۲). «برآورد موجودی سرمایه بخش‌های اقتصادی ایران ۷۰-۱۳۵۲». روند. پاییز و زمستان. شماره ۱۴ و ۱۵.

محمدزاده، پرویز و غلامحسین رهنماei قراملکی (۱۳۸۹). «بررسی تأثیر موجودی سرمایه داخلی و خارجی بر ارزش افزوده در صنایع متوسط و بزرگ ایران». سیاست‌گذاری اقتصادی. شماره ۴.

هزبربکیانی، کامبیز و محمد نقیبی (۱۳۹۴). «برآورد موجودی سرمایه و بررسی کارایی روش‌های مختلف محاسبه آن در بخش‌های عمده اقتصادی ایران. فصلنامه پژوهش‌های اقتصادی (رشد و توسعه پایدار)». سال پانزدهم. شماره ۲

هزبربکیانی، کامبیز (۱۳۹۱). «برآورد موجودی سرمایه و مصرف سرمایه ثابت در بخش‌های عمده اقتصادی». (طرح پژوهشی) پژوهشکده آمار.